

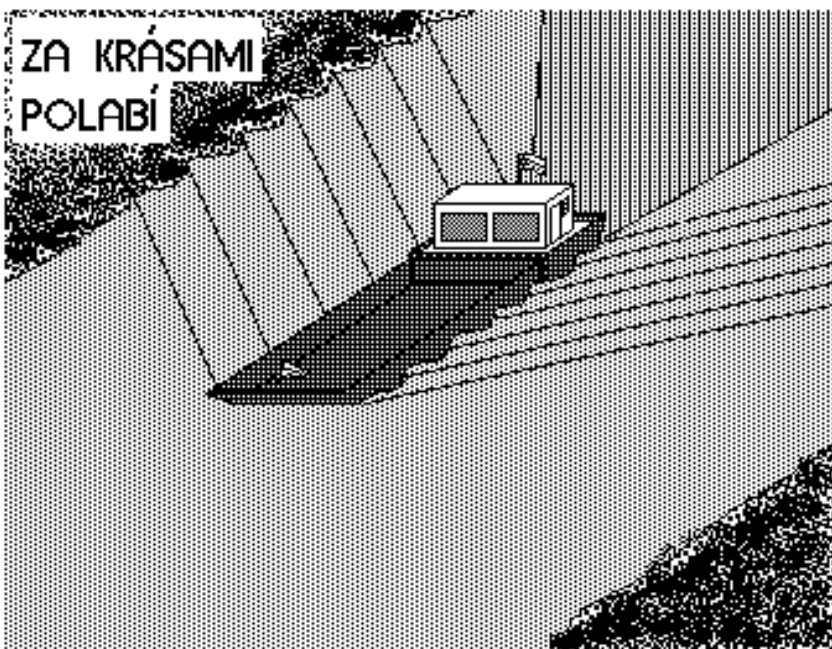
NOUZOVSKÝ
ŽURNÁL

5

ROČNÍK VII. 1993

KVĚTEN

ZA KRÁSAMI
POLABÍ

NAJDETE V TOMTO ČÍSLE

Informační servis	2
Informace o tom, co se stalo a co se stane, dů- ležitá upozornění	
Schránka Nouzovského Žurnálu	5
Vaše příspěvky v naší schránce	
Za krásami Polabí	6
Výprava do Přerova nad Labem	
Den v Československé televizi 78 (3)	10
Ukázky ze scénáře úspěšné hry Martina Bělíka a Honzy Soukupa	
Alvarez	14
Informace o dění okolo Alvareze a vyhlášení dalších úkolů	
Slavné výroky	16
Nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	

PŘIPRAVUJEME DO DALŠÍCH ČÍSEL

- další ukázky ze scénáře Den v ČST (v číslech 6 a 7/8)
- výprava do údolí Divoké Orlice (v čísle 6)
- nová odhalení v případu Široko 1984 (v čísle 7/8)
- slavné výroky
- a spousta dalších zajímavostí

Nouzovský Žurnál č. 5, rok 1993, 7. ročník
Toto číslo vyšlo 7. 5. 1993 v Kolíně

INFORMAČNÍ SERVIS

- ◆ Termíny výprav do prázdnin:
květen - 14. - 16. 5., 29. 5.
červen - 12. 6.

- ◆ Termín tábora:
26. 6. - 3. 7. invaze (vedoucí zájezdu Slon)
4. 7. - 24. 7. tábor
3. 7. - stavba tábora
4. 7. - začátek tábora
17. 7. - návštěvní den
24. 7. - konec tábora

Závazné přihlášky na tábor odevzdejte do 14. května, jinak nejedete ni kam!!!

Celoroční soutěž !

Vzpomínky na tábor

Pište o svých zážitcích z tábora.

Tři nejlepší budou koncem roku 1993 odměněni.

Podepsané příspěvky házejte do schránky Nouzovského Žurnálu.

(Zúčastnit se může každý člen oddílu, i bývalý, bez ohledu na věk.)

Stalo se v dubnu:

- ◆ Takový zájem o přihlášky na tábor jako letos nikdo nepamatuje. Týden po jejich vydání na celooddílovce se zjistilo, že jich je všech 40 rozdaných a ještě 4 chybí! Marian sice správně soudí, že se ještě nějaké přihlášky vrátí, ale zatím se vrátily jen tři.
Pro srovnání, doslechli jsme se, že Dodovi Oregoni mají problémy opačného rázu. Dobře informované zdroje hovoří o pouhých dvanácti (!) zájemcích (prý jim za ty peníze Haňára špatně vaří).
- ◆ Víte, jak se řadí pes? Zeptejte se Slona, který je na to expert. V sobotu 3. dubna vzal Čert s sebou na výpravu jezevčíka Arinu. Slon začal dělat pokusy a přišel na to, že pomocí vodítka se pes dá řídit. Nejdříve zkoušel klasické řazení do stran známé z automobilu. Dalším výzkumem zjistil, že nejúčinnější je zvedat a snižovat vodítko. Pak názorně předváděl. Když vodítko snížil tak, že leželo Arině na zádech, znatelně přibrzdila a koukala po něm, jako by chtěla naznačit, že je blázen. Když vodítko zvedl, pokračovala svým tempem dopředu. Slon se vytahoval a předváděl, až jednou mu to málem nevyšlo. Když zvedl vodítko, Arina snad v tu chvíli něco zavětrila a vyrazila vpřed.
„No ne, ona zařadila šestku!“ divil se Slon.
Dovedete si představit, kdyby Arina nebyla jezevčik, ale něco většího a silnějšího?
- ◆ V pondělí 12. dubna se Tomášovi podařilo zlomit klíč v zámku dveří klubovny. Všichni víme, že to byla jen otázka času, kdy k tomu dojde, protože zámek pěkně drhnul. Dveře byly naštěstí odemčené. V úterý náhodou přišel do klubovny Marian, a když to viděl, pustil se do vymontování vložky. Po hodinách úmorné práce s vrtačkou ztratil trpělivost a nechal v klubovně vzkaz:

Ten zámek není loupež, to jen byl zalomený klíč a já ho chtěl dostat ven. Zatím neúspěšně.

19⁰⁰ 13. 4. 93 Marian

Ve středu přišel Starosta a během několika minut vložku vyndal. Ne že by byl zase tak velký machr, ale jak se ukázalo, Marian vzdal práci kousek před cílem. Nový zámek už nedrhne a snad bude dlouho dobře sloužit. My tímto děkujeme všem, kteří se o to zasloužili.

- ◆ Na schůzku družiny Delfínů přišel nový člen. Na tom není nic zvláštního. Tento člen však mezi námi nepobyl příliš dlouho. Za čtrnáct dní přišla jeho matka a oznámila, že její syn k nám chodit nebude.

„Bude chodit do skutečného oddílu,“ dodala, aby nám to bylo jasné. Stačí jen dodat, že šlo samozřejmě o skauty. Ale co jsou skauti proti nám, vždyť my jsme prostě neskuteční!

SCHRÁNKA NOUZOVSKÉHO ŽURNÁLU

Minule se ve schránce objevil příspěvek od jakéhosi chtivého pacienta, který tvrdil, že Helča záměrně upoutává pozornost pacientů tím, že nosí stále kratší a kratší pracovní sukni. V závěru příspěvku nás vyzval, abychom se jí zeptali, jaké délky sukně v současné době dosahuje. Náš reportér to udělal a tady je odpověď:

Vzhledem k tomu, že nejsem JEPTIŠKA a nemíním se k věčnému spánku uložit tak, že bych se zabila po pádu z přišlápnutého mundúru, přiznávám, že si svou pracovní sukýnku z délky „ke kotníkům“ zkracuji na „ke kolenům“. Dále musím dodat, že těchto sukní bylo velice málo. Pouze 2, slovy DVĚ!

Helča

P.S. Vyřídte chtivému pacientovi Starostovi, že až se mi dostane pod ruku (třeba i s lehkým zraněním), ŽIV NEVYJDE.

(Pozn. redakce: Už se stalo. Jak viděl náš reportér na vlastní oči, z chtivého pacienta se vyklubal lechtivý pacient.)

ZA KRÁSAMI POLABÍ

V sobotu 18. dubna měla připravit výpravu družina Medvíďat. Když si lámali hlavy, kam výprava bude, nabídl se Marian, že by o jedné trase věděl. Cílem cesty se tak stal Přerov nad Labem, rodiště Krtečka, Marianovy ženy, ve kterém se nachází skanzen lidové architektury.

Sraz byl na nádraží v 8 hodin. V 8:15 jel vlak do Nymburka, Lysé nad Labem a Prahy-Vysočan.

„Vystupovat budeme v Kostomlatech,“ prohlásil Marian.

Když vyjel vlak z Nymburka, Marian oznámil, že se příští zastávku vystupuje, a šel to říct i ostatním ve vedlejším kupé. Všichni se shromáždili na plošině vagónu až na Lenku a Dášu, které si k výstupu vybraly plošinu na druhém konci vagónu. Marian pozoruje ubíhající krajinu a když vlak zastavil, prohlásil:

„Tady to není, ještě jednu zastávku.“

Když se vlak zase rozjel, přišly Lenka a Dáša a tvářily se udiveně.

„My jsme vystoupily a koukáme nikde nikdo, tak jsme zase rychle nastoupily,“ vysvětluje Dáša.

„Já jsem se splet,“ omlouvá se Marian.

Další zastávka už byla skutečně v Kostomlatech. Před nádražím Herouš prohlásil:

„Tady to znám, kde to vlastně jsme?“

Prošli Kostomlaty a pokračovali po silnici směrem k Labi. Herouš se cestou bavil podrážením nohou těch, co šli před ním. Když úspěšně podrazil nohy Jarušce a Ještěrce, zkusil totéž provést Šéd'ovi. Vybral si však nevhodný okamžik, kdy Šéd'a ještě nepřenesl zcela váhu na druhou nohu. Výsledkem pokusu bylo, že Herouš zaúpěl a za stálého nadávání skákal chvíli po jedné noze bolestí. Chut' na podrážení nohou ho rychle přešla.

Za odbočkou ze silnice byly složené betonové skruže a roury. Po neúspěšné snaze uvěznit Jarušku ve 2 metry vysoké skruži (ne že by se Jaruška ubránila, ale tak vysoko ji nezvedli) Průzkumníci nelenili a začali obsazovat jednotlivé roury naskládané naležato na hromadě, takže to za chvíli vypadalo jako v úle, když včelky obsazují jednotlivé plástve. Tyhle včelky ale nebyly tak pracovité. Hned se našli tací, kteří lezli do rour zezadu a kradli „včelkám“ boty.

„Já bych na vás pustil psa,“ povídá Marian. „To byste vylítali od-
tud, jako když střílí kaťuše.“

Po dalším kilometru cesty lužními lesy došli až k Labi ke zdymadlu
Hradištko. O kousek dál vtékal to Labe potok Vlkava. Měl dlážděné
břehy a bylo v něm málo vody. Kluci objevili ve vodě škebli a zjišťo-
vali, jestli je živá. Kupodivu byla.

„Tome, přeskoč to,“ hecují ho ostatní.

Potok měl v nejužším místě šířku asi 2 metry. Tom se rozeběhl a
potok přeskočil.

„No, zpátky už to radši nebudu pokoušet.“

Tom se nenamočil, a tak senzacechtivci hledali další oběť. Do rány
jim přišel Herouš.

„Herouši, že to neskočíš.“

„Ste se zbláznili, ne?“ prohlásil Herouš.

„Tomáš to skočil.“

„No tak dobře.“

Herouš si odložil batoh, rozeběhl se a přeskočil.

„A teď ještě zpátky.“

„To ne, to už stačí,“ bránil se Herouš.

„Máš tam batoh,“ popichoval ho Honza.

„A jo!“ uvědomil si Herouš, a pak řekl Syslovi, který stál na dru-
hém břehu: „Tak mi ten batoh hod’.“

Sysel vzal batoh, hodil jej Heroušovi a batoh dopadl na plochu do
potoka kousek od břehu. Sysel totiž batoh držel za popruh. Zkuste si to
někdy, zjistíte, že čím je popruh delší, tím hůř se vám bude házet.

Herouš nadával a rychle vybaloval věci, aby se mu nerozmáčely.

O kousek dál stála v lese osada El Paso. Zde byla první zastávka
určená k naplnění žaludku. Marian rozdělal oheň a začal si připravovat
jídlo. Na klacek si napíchal kolečka buřty, cibule a dalších ingrediencí.
Po minutě opékání prohlásil „Mám hlad“ a pustil se do jídla.

Nad ohněm se opékaly buřty, když tu se mezi nimi objevil rybářský
háček. Blondřák totiž našel rybářský prut značky Pytlák (klacek, pro-
vázek, korkový splávek a háček) a snažil se ulovit si něco k snědku.
Když neulovil žádný buřt, napíchl na háček sušenku a šel lovit k Labi.
Za chvíli se vrátil s háčkem v zádech. Byl to vskutku kapitální úlovek.

Pak kluci našli proutěné koště, které jim připomnělo pomlázku, a
vypukla bitka mezi kluky a holkami. Marian jenom kroutil hlavou:

„Vaše hry mě přivádějí v úžas.“

Další cesta vedla po navigaci Labe. Oteplilo se, sluníčko hrálo a svetry putovaly do batohů. Další zastávka byla v chatové osadě Ostrá u zdejšího autokempu, kde už stály přívěsy a auta nejrůznějších značek trabantem počínaje, vesměs se značkou D.

Průzkumníci se utábořili na louce u slepého ramene.

„To snad není možný,“ zírá Sysel na dva suché krajíce chleba. „Tady měla být paštika.“

Po chvíli pátrání vylovila z batohu konzervu s paštikou a otvírák. Pak dobrých 5 minut hypnotizovala oba chleby, jako by čekala, že to pochopí a namažou se samy.

„Ten levý, nebo ten pravý?“ přemýšlí Sysel, který chleba si paštikou namaže.

„Tak ať si stříhnou,“ radili jí ostatní.

Když si konečně jeden chleba namazala, našla v batohu zabalený chleba s paštikou.

Další cesta se udála bez zvláštních příhod (nepočítáme-li polévání u netěsnícího kohoutu zavlažovacího zařízení), a tak po 2. hodině se utábořili u rybníčku poblíž Přerova. Marian vyprávěl místní pověst o tom, že se zde nikdy nepodařilo změřit hloubku rybníka.

„To je tady nějaký vodník?“ ptali se ti mladší.

Po svačince Lenka s Dášou zorganizovaly hru o co nejvíce oblečenejšího jedince, kterého ostatní spoluhráči oblékají do toho, co sami mají na sobě. Náhodný chodec by se domníval, že se tu nacvičuje skupinový striptýž.

Když hra skončila, začal Tom, který byl ještě v trenýrkách, agitovat:

„Že bych se šel vykoupat?“

Pak dlouho nerozhodně postával na břehu.

„Jdu si umejt nohy,“ prohlásila Ještěrka a vlezla do vody. „Taky ji mohli předeřhát.“

Ještěrka se málem nedobrovolně vykoukala a Tom nakonec do vody vůbec nevlezl.

Po hodině se zvedli a šli do Přerova. Nejdříve se stavili na zmrzlině (obchodní název pro obarvenou zmrzlou vodu za 4 koruny).

„Dášo, brácha obchoduje se sušenkami?“ ptal se Šed'a Dáši před obchodem.

„Cože?“

V obchodě byly narovnané sušenky Dodo za 5 korun pytlík (moc na

odbyt nešly, protože už byly zlevněné).

Následovala prohlídka skanzenu.

„Ne abyste mi udělali ostudu,“ napomenul je Marian. „Tady mě znaj.“

Když vyšli ze skanzenu, většinu Průzkumníků zaujal kolotoč a chtěli se svézt.

„Já to platím,“ ukázal se Marian.

„Z vašich peněz,“ neodpustil si Šed'a.

16 točení chtivých Průzkumníků se usadilo na sedačky a kolotoč se roztočil. Kolotočářskému psovi se zřejmě někdo nezamlouval, protože tento pes neustále někoho nad sebou sledoval, štěkal a pobíhal po plošině kolotoče. Dáša a Lenka se na to dívaly a najednou Dáša vyprskla smíchy. Pes byl totiž tak zaujat sledováním vyhlídnuté oběti, že přestal sledovat, kam šlape. Najednou hrábl předními packami do prázdna a přepadl po hlavě přes okraj plošiny na zem. Nijak ho to však nevyvedlo z míry a za chvíli už zase pobíhal po plošině. Asi se mu to nestalo poprvé.

Kolotoč se zastavil a na některých jedincích bylo vidět, že poněkud změnil barvu. A nepomohla jim ani výstava paroží v blízkém pohostinství, kterou si Marian nenechal ujít.

Poslední zastávkou byl dům rodičů Krtečka. Nikdo nebyl doma. Důvod návštěvy se vysvětlil za chvíli. Marian si potřeboval trochu šplhnout v podobě kopání jámy pro nádrž s vodou na zahrádku. Starší kluci mu pomohli, takže Marian si mohl doma připsat další čárku k dobru.

Ostatní zatím byli zaujati malým bazénem, ovšem vypuštěným. Záhy se rozvinula hra spočívající ve skákání do bazénu a z bazénu. Ještě že byl bazén prázdný.

Ve čtvrt na 7 jel autobus do Českého Brodu, kde počkali na vlak do Kolína. Když vlak projížděl okolo Polandy, Cipísek prohlásil:

„Už budeme v Kolíně. Poznala jsem to podle dvou milenců na pa-louku.“

A měla pravdu.

DEN V ČESKOSLOVENSKÉ TELEVIZI

78 (3)

Ukázky ze scénáře úspěšné hry Martina Bělíka a Honzy Soukupa.

-
Vymýšlení. Hlasatelka kdysi chodila do lekcí angličtiny, povede tedy pořad. Režisér je docela nadaný, a tak bude slova po hlasatelce opakovat. Hlasatelka najde starou učebnici angličtiny.

V. Televizní kurs angličtiny

Režisér: Kozačok, kozačok, one, two, tři!

Hlasatelka: Nech toho Karle, nemíchej do toho jiné jazyky, tohle je angličtina. Tak a teď mi přečti tenhle článek.

Režisér (čte doslova jak je psáno): „At school. This is a classroom.“

Hlasatelka: Vážení přátelé, hlavní figl v angličtině je, že se to čte jinak než se píše. Například „yes“ se čte „jes“, že ano?

Režisér: „Yes“!

Hlasatelka: „Jes“, troubo!

Režisér: A jó, ale musíš uznat, že hezčí je „yes“. To tvoje čtení má svoje velký nevýhody. Třeba tadyhle, pokoj se píše „room“ a čte se „rum“. Chci vypadat jako vzdělanej člověk, řeknu manželce, aby mi dala pokoj a ona mě zmlátí, protože si od svatby myslí, že jsem abstinent.

Hlasatelka: Nechme diskusí a věnujme se raději cizím jazykům. (Šeptem k hlasateli.) Kulisářka umí hrát a zpívat jednu písničku několika jazyky. Martine, zavolej ji!

Hlasatel (řve): Kulisářka na scénu! (Šeptem k hlasatelce.) Už jde.

Hlasatelka: „Undys melody bojs misiz“ Ina Macková zpívá na rozloučenou píseň...

Režisér: „Africa“!

Hlasatelka: Good bye!

-
Hlasatelka: Vážení přátelé, nyní následuje kratičká asi šedesátiminutová přestávka. Bude vás bavit známá zpěvačka Ina Macková. Protože jí dotíraví novináři rozbili snímač zvuku u kytary, hra nebude tak silná. Proto si doma radši hrajte také. Za hodinu na shledanou.

(Přestávka)

VI. Holmes & Watson (televizní inscenace)

Hlasatel: Milí přátelé, jistě je vám známý případ Mackie Messer. Dnes vám podáme další svědectví o průběhu vyšetřování, které již vrcholí. Lapka Mackie byl lapen. O soudní proces je v Brazílii velký zájem, a proto bylo vyšetřování přesunuto na stadion „Ruehuplastaxis...“!? Zkrátka je to stadion krásný. Bariéry šílí, všichni diváci, přesněji řečeno dva černoši, vstávají, aby přivítali soud. A již přichází soudce Mr. Whitbuzraz. Dále lapka Mackie, jeho obhájkyň Mrs. Lady a Tramp. Sympatie diváků jsou zřejmě na straně Mackieho, neboť jeden z diváků mrštil láhví po soudci. Ktorý to bol, ľavý či pravý? To sa chlapci naozaj narobí, keď už, tak na niakom športovom štadione. Stále súd súdi. Obaja diváci sú napätý k prasknutiu. Milí priatelia, možno sa vám nepozdáva, v akom jazyke komentujem, no ináč to nepôjde. Dnešný program prebiera Intervízia. A ja komentujem vsjo. Charašo! The súd sadamo charašo, íli něcharašo. Súdca antitalento, diabetiko, divakos fantastikos, uno uno, perfekto, Rišielie. Stadionos grün und krásnyj. Francisco eskamonto balls in drei 1. Súd stále súdi. Mackie Messer, schwarz knírek, zeljonaja jubka i kraváta. Lady und Tramp ist nahubek, der súdca fraiček, teplokovoje kalhoto, íli rot šapoška. A to je dnes všechno milí přátelé. Ještě si v krátkém filmu připomeneme, jak dopadli Mackieho Messera. Na shledanou, do svidania, guten tag nicht, the end, fine, koněc. Ahoj!

Hlasatelka: Nyní uvedeme hru Vražda ve Višňovém sadu.

(Na scéně leží hlasatelka jako mrtvola. Přichází hlasatel a režisér. Hlasatel hraje na housle.)

Režisér: Watsone, jste nějak špatně naladěni.

Hlasatel: Ano Holmesi, již dlouho jsme neměli žádný případ.

Režisér: Hle, mrtvá žena!

Hlasatel: Konečně.

(Otáčejí mrtvolu.)

Režisér: Hle, ten Mackie Messer si nedá pokoj.

Hlasatel: To už je zase Mackie! A dokonce po sedmém.

Režisér: Soudní nález vždy říká, oběť byla probodena pohledem.
Musí mít náramně ostrý pohled.

Hlasatel: Myslím, že bychom ho měli hledat v řadách brusičů
nožů. Holmesi, ujímám se případu.

(Na jeviště přichází kameraman jako brusič.)

Kameraman: Brousím nože, brousím nože!

Režisér: To je on!

Hlasatel: Vrah se vrací na místo činu.

Režisér: Ve jménu zákona, zatýkám vás!

(Opona. Další scéna - soudní síň, hlasatelka obsluhuje.)

Režisér: Zahajuji soudní vyšetřování případu Mackie Messer.
Přiveďte obžalovaného.

(Hudba Mackie Messer.)

Hlasatel: Holmesi, on se proměnil ve žraloka.

Režisér: Cože?

Hlasatel: Ano, našli jsme v jeho cele jen žraloka, který plaval
v jeho porci polévky.

Režisér: Nevadí, přiveďte ho.

(Hlasatel přinese lavor s rybou.)

Režisér: Obžalovaný, vstaňte.

Hlasatel: Holmesi, on nemůže vstát.

Režisér: Obžalovaný, sed'te.

Hlasatel: Proč jste je zabil?

Kameraman (ze zákulisí imituje žraloka různými zvuky)

Hlasatel: Nebuďte drzý! (Zvedne žraloka z lavoru.)

Režisér: Watsone, tu rybu!

Hlasatel: A jó. (Dá ho zpět.)

Režisér: Jak jste je dokázal probodnout pohledem?

Kameraman (ze zákulisí): Neboť používám brýle z Meopty Brno.

Hlasatel: Neplet'te nám sem reklamu.

Režisér: Přece se dohodneme.

(Hodí do lavoru rohlík. Hlasatel jej chytí, chce jej sníst, ale nakonec
jej dá do lavoru žralokovi.)

Kameraman (ze zákulisí): Víte, já jsem vyznavačem islámu a potřebo-
val jsem peníze na cestu do Mekky.

Režisér: A to jste ani nemohl říct, že potřebujete peníze?

Kameraman (ze zákulisí): Vy byste mi dal?

Režisér: No to ne, ale ...

Kameraman (ze zákulisí): Tak vidíte. Víte, Mohamed Ali, zakladatel islámu...

Hlasatel: Moment, vy víte o islámu akorát to, že se jde do Mekky. Ale Mohamed Ali je boxer. Také jsem s ním boxoval. (Zkouší, jak mu drží čelist.) A tímto ztrácíte polehčující okolnost, to znamená, že jste vše dělal z jiného důvodu.

Režisér: Přerušuji vyšetřování, odneste Messera do cely.
(Hlasatel odnese lavor a vrátí se.)

Hlasatel: Ten nám dá zabrat.

Režisér: Už jsem si odpočinul. Doved'te ho!

Hlasatel (odejde a vrátí se): Holmesi, Mackie Messer zmizel!

Hlasatelka: Milí přátelé, druhou část televizního seriálu Vražda ve višňovém sadu uvedeme za týden.

(pokračování příště)

ALVAREZ

Alvareze a jeho výpravu jsme minule opustili ve chvíli, kdy byli uvřzeni do staré tvrze aztécké vystavěné vysoko na skále nad propastmi. Jediný Rodrigo, kterého Alvarez předtím nechal na stráž, zůstal na svobodě.

V žalární kobce visí jako výsměch klíč od kobky a od brány pevnosti, zevnitř kobky však není zámek. Hodina za hodinou mýjely z krátké lhůty, která ještě zajatcům zbývala k životu. V přestávkách mezi jednotlivými pokusy Rodriga o osvobození Alvareze a jeho lidí hovořil s ním Alvarez oknem.

Tři večery uplynuly a jeden byl krvavější druhého. Slunce jako by na nebi malovalo, že již brzo poteče na obětním kameni jiná rudá záplava, horká lidská krev ze živých těl. Třetí večer, když oheň západu dohasínal, rozhodl se Alvarez k poslednímu pokusu o záchranu, neboť dosavadní snaha Rodrigova nebyla korunována výsledkem. Dorozuměl se s Rodrigem, že mu hodí okénkem kobky klíč, aby je mohl Rodrigo osvobodit. Byla to jediná naděje na spásu, avšak velmi vratká. Okraje římsy okna nebylo možné z kobky dosáhnout, protože okno bylo vsazeno do zdi velmi hluboko. Klíč tedy bylo nutno z kobky oknem prudce vyhodit, aby neuvízl na široké římse. Nebylo čím si pomoci, protože vězňům byly veškeré věci včetně oděvu odebrány. Pouhá ruka na šířku římsy nestačila.

Klíč však nesměl být vyhozen příliš prudce, protože by přeletěl až dolů do hluboké propasti a Rodrigo na úzkém skalním ochozu pod pevností by neměl šanci jej chytit.

Alvarez po dlouhém váhání vyhodil klíč z kobky tak prudce, jak myslel, že je třeba. Stalo se však to, čeho se všichni obávali. Rodrigo dole na úzkém skalním ochoze rozpráhl ruce, aby klíč chytil, ale v nastalé tmě a na malém prostoru se mu to nepodařilo. Klíč prolétl těsně vedle Rodriga, ten se zapotácel nad samotným okrajem propasti ve snaze klíč zachytit, ale marně. Klíč proklouzl mu rukama a s hlasitým cinkáním o výčnělky kolmé stěny propasti se ztratil v hlubinách rokle.

Rodrigo klíč nechytil a osud Alvareze a jeho výpravy tím byl zpečetěn. Alvarez se nakonec ještě pokusil vyhodit z kobky svůj deník, jedinou věc, kterou mu kněží v kobce nechali. Tentokrát se Rodrigovi

podářilo deník chytit.

Východ slunce našel Alvarez a jeho druhy na obětním kameni boha Slunce. První sluneční paprsky dopadly na statečné srdce Alvarezovo právě z jeho těla vyrvané knězem Tuehezelem a jeho pomocníky. O chvíli později spadla s temným zaduněním k zemi i jeho hlava, oddělená od trupu zlatou sekyrou.

O osudech Alvarezova deníku si povíme příště.

Teď už k dalším úkolům. Domnívali jsme se, že mnozí z vás o Alvarezovi vědí dost a že se dovtípí. Bohužel nic. Nepomohlo ani pár narážek v každém čísle Nouzovského Žurnálu. Musíme vám to tedy sdělit po lopatě. Kartičku Alvarezu můžete dostat za nějaký podnětný návrh týkající se tábora (hra, zlepšení činností, návrh na stavbu). Vzhledem k tomu, že jste se nerozhoupali sami, budeme návrhy posuzovat velice přísně a kartičku nedostane každý, jak bylo původně plánováno. Poslední termín podání návrhu je 17. červen.

Vyhlašujeme ještě jeden úkol. Do 17. června napište básničku na Alvarezu, která bude mít čtyři verše. Podmínkou je, aby se verše opravdu rýmovaly a aby byla použita slušná slova.

SLAVNÉ VÝROKY

jaro 1993

Ještěr vyhání Blond'áka od Jirky:

Nebij ho, teď ho biju já!

Kuba ztratil klíče.

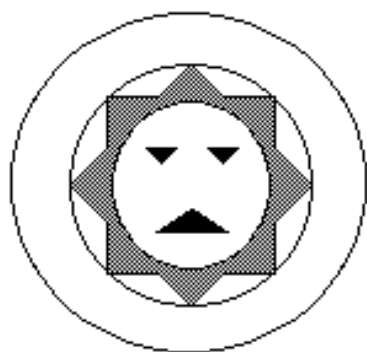
Honza: Kubo, v kolik hodin nejste doma?

Slon si od Čerta půjčil psa, fenku Arinu.

Čert: To je hrozný, vona jde úplně s každým.

Šárka pozoruje psa, jak se válí v prachu a trávě:

Tohle kdyby udělal náš pes, tak už ho neuklidíme.

ALVAREZ

potřebuje jen statečné a silné !